

גבורה במלחמה-צוות אלחנן

"אלחנן קלט שהמצב אחר"

באותה השבת שהו איתאל ואשתו ההרה אצל הוריו במודיעין. הוא התארגן לתפילה כששמע מאמו על ירי הטילים, ועל מה שהיה אז עוד בגדר שמועה מאיימת - חדירת מחבלים לקיבוצים. הוא פנה לדודו אלחנן להבין כיצד יוכל לסייע. "הוא ענה לי שהוא עם מנחם בעוטף והם מחלצים אנשים. עדיין לא הבנתי שמדובר בקו לחימה, חשבתי שאולי מדובר בפינוי גופות. לקחתי את האקדח שלי ומדים מאח של חבר, ונסעתי. שמחתי שיש משהו שאני יכול לעזור בו", הוא מספר.

מנחם ואלחנן נלחמו בקיבוץ בארי משעה שש בערב, ואיתאל הצטרף אליהם מעט מאוחר יותר. "בתחילת הערב אפילו לא הייתה לנו מפה. אנשים הגיעו לחפ"ק ואמרו 'אח שלי בדירה ההיא, אמא שלי שם', מספר איתאל. "בכל פעם נכנסנו לרכב, נסענו לבית אחד, חילצנו וחזרנו. הייתה שם מלחמה פסיכית - צרורות פגזים של טנקים שלנו, נ"ט שלהם, נפילות רקטות, מסוק קרב שיורה, רימונים. בדרך כלל קודם מחסלים את האיוס ואז מפנים אנשים, אבל לאלחנן, שהוא איש ביטחון, יש ניסיון רב והוא כותב תורות לחימה לכיתות כוננות. הוא קלט מיד שהמצב שם אחר, ואי אפשר לחכות שיסיימו את הלחימה, ובאמת סיימו אותה רק בראשון בערב".

החילוץ היה מאוד לא פשוט. "לא פתחו לנו את דלתות הממ"דים, ולפעמים גם לא השמיעו קול. אמרנו שאנחנו מצה"ל, מעתניאל, ולאט-לאט בטחו בנו", אומר איתאל. "בבית אחד לא פתחו עד שדוד שלי צעק 'שמע ישראל'. כשהדלת תיפתח אין לדעת מה תראה - לפעמים זו משפחה שלמה ובריא, ולפעמים פותחים ומבינים שהגענו מאוחר מדי".

במהלך החילוץ פעלו השלושה במקביל על מנת להרגיע ולתמוך באנשי הקיבוץ. "אלחנן לימד אותנו לתת להם את הזמן ואת התחושה שהם לא פליטים - לקחת נעליוס לילדים, לחפש משקפיים או תרופות. בנסיעה אמרנו להם שהם בטוחים ושיזכרו את הקיבוץ ביופי שלו, ושירידו את הראש כדי שלא יראו את הזוועות".

גיבורים מלוסר ברירה

הצוות נלחם בעוז 16 שעות תחת אש. העייפות והפחד נכחו כל הזמן. "דיברנו על זה שאנחנו מפחדים ולא רוצים להיכנס שוב ושוב, אבל לא הייתה אופציה לא להיכנס עוד פעם ולחלץ עוד משפחה. חיזקנו זה את זה והמשכנו. כשהיינו בשבעה (של אלחנן, א"ז) הגיעו אנשים מבארי, אמרנו להם כמה שהם היו גיבורים באותו רגע. אחד מהם ענה לי שהם היו גיבורים מחוסר ברירה - ולנו כן הייתה ברירה, כי אנחנו בחרנו לבוא. ענית לך שזה לא נכון, כי לא הייתה ברירה כשאחים שלנו בצרה".

ב־9 בבוקר ביום ראשון נתקלו השלושה במחבל. "הגענו לבית נוסף ונגמרו לנו הסוללות בפנסים. הבתים בלי חשמל והתריסים מוגפים, נכנסנו מסונוורים מהשמש, ומחבל לבוש שחור התחבא בפניה ופתח על אלחנן בצרור יריות. הוא צעק 'הותקלתי' ונפל ליד פתח הבית, אני ומנחם מאחוריו. ירינו על המחבל וחילצנו את אלחנן, אבל המחבל לא מת. אלחנן מיד איבד הכרה. מנחם שנפצע בקרב אמר לי 'אנחנו לא יכולים ליפול פה שלושתנו ולעשות את זה למשפחה'. חשבתי, הצלנו יותר משלושה אנשים, וגם אם ניפול זה יהיה שווה את זה".

כוח צה"לי נתן לצוות חיפוי והם הצליחו לצאת מהקיבוץ. את מנחם פינו באלונקה לאמבולנס ואת אלחנן לתאג"ד, שם המתינו לפינוי במסוק לבית חולים. "התפללתי על שניהם, בהתחלה עודדו אותי ואמרו לי שאלחנן בחיים ונלחמים עליו, אבל אחרי כמה דקות הלחץ נרגע וכולם הפסיקו לתזז. ראיתי שקבעו את מותו, בירכתי דיין האמת, קרעתי את החולצה והתאבלתי".

איתאל מספר על תחושות מעורבות, על כאב גדול, משפחתי וגם לאומי, וגם על הכרת תודה. "חילצנו יותר ממאה אנשים. זו זכות גדולה, אין בנו טיפה של חרטה, ידענו מה אנחנו עושים ולאן אנחנו נכנסים, ואנחנו כואבים מהתוצאה הקשה".